

och sålunda intill brukade bära hån utan silkeschalen,
så gick det intill an, att vid sorg, bära bära sin vanliga branta
schalen mot silkeschalen eller blonder (tyllspets), utan
det skulle vara en som var försedd med en kant av sorgflor.
De här föräntade sörjande kvinnorna hade, då som nu, svart
släja på hälen, och före och under begravningen även för
ansiktet, samt om de voro så moderna, hade de ^(i sin färd) ~~merendels~~
~~även~~ ^{en} näsduk med spert näsdukspets och på klänningen en
smycke av något svart material.

En sak, som unsmertid nu helt tillhör det förgångna, och
som hörde till en finare begravning (med uttrycket "begravning",
avsigs intill blott jordfästningen utan övertraktningen (efter
tenna.) skall jag beskriva, och det är begravningskonfekten,
och som endast kunde tillhandahållas i stan. De bestod
av plätt, vita sockerkarameller, insläpna i vitt eller svart
silke- eller glanspapper med gran. På ^(med en piktisitet) ~~framman~~ ~~en~~ vackert
stycke (bokmärke) med biblisk auspelning, t. ex. en ängel,
en korv el. dyg. Dessa karameller bjöds vid efterrätten
eller gästbord. När min mor var gäst på någon begravning,
där det bjöds på sidan konfekt, brukade hon spara sin bit
och taga den med hem till mig, som med förtjusning knaprade
i mig sockerbiten, efter att först omsorgfullt avlägnat stycket,
vilket införlivades i min samling av bokmärken.